

De wereld op zijn kop

(Bij Mt. 20, 1-16a, en Fil 1, 20c24.27a, 25^e zondag door het jaar (A) 20 september 2020)

Begin augustus was het thema van een viering: 'In hetzelfde schuitje.' In het evangelie ging het over een scheepje waarin de leerlingen zaten toen het ging stormen. En voor het hier en nu in 2020, werd de vergelijking gemaakt met dat wij nu ook allemaal in hetzelfde schuitje zitten, omdat wij allemaal te lijden hebben onder de onzekerheden en ellende van deze tijd; En toen werd het prinsjesdag. Wat een onwennig vreemde vertoning!, maar wat een geweldig land. Bij alle problemen, bij alle tegenstellingen, bij alle verschillen van mening, polderen we met elkaar, zittend in hetzelfde schuitje, over wat we moeten doen om met z'n allen sterker door de storm heen te komen. Al had de beslissing over de Moria vluchtelingen voor mij anders mogen uitpakken.

In het evangelie van vandaag lijken alle werkers weer in hetzelfde schuitje te zitten. Maar dan in een positieve context. Niemand komt te kort, iedereen krijgt genoeg, ieder krijgt hetzelfde. Geweldig niet waar? Positief toch? Maar het is wel de wereld op zijn kop.

Je zou iedereen moeten horen als het bij ons gebeurde, het de afgelopen week in de troonrede had gestaan. Mensen met een vast contract, 40 uur per week, flexwerkers voor veel minder uren ingezet, mensen met een nul uren contract, alleen bij uitval van anderen ingezet.... Allemaal dezelfde beloning. Nog steeds positief?

Je zou de vakbonden eens moeten horen: dat is geen loon naar werken meer, dat is ongelijke behandeling. En de werkgeversbonden, en de Ser: die werkgever verstoort de hele arbeidsmarkt en brengt de belangen van het bedrijfsleven in gevaar.

En wij, degenen onder ons die niet meer hoeven werken, met pensioen zijn? Wij zullen ons hoofd schudden, weten niet wat we er van moeten denken, het is een rare wereld. Dat die secretaresse van de baas, niet dom, maar toevallig wel een mooie blonde vrouw, iets extra's kreeg, ja, dat gebeurde in onze tijd ook, maar verder.....

Wel, zo hoofdschuddend klonk dat verhaal ook in de oren van Jezus' toehoorders.

Dat het in de context van die tijd niet op gejuich en handgeklap hoefde te rekenen laat Jezus zelf weten op het einde van zijn gelijkenis. Jezus vertelde geen lief sprookje, maar een choquerend verhaal. Een keiharde confrontatie.

Het is de confrontatie tussen Gods denken en mensendenken. Jezus begint trouwens met: 'Het is in het koninkrijk der hemelen als met een landeigenaar, die.....'

Die wat doet? Vast iets dat niet kan, niet hoort, dat je niet doet in de wereld.

Het verhaal gaat ook niet over ons, maar over God. En die is anders dan de mens. God denkt niet zoals wij. Een bekend schrijver, Antoine de Exupéry, schreef: 'Als God op mij lijkt, dan is hij God niet.'

Wij moeten, en met ons moet de kerk goed naar Jezus kijken en luisteren. Eeuwenlang heeft zij wellicht te zeer de indruk gegeven dat God eigenlijk ook maar een mens is. Een strenge, een oordelende, een straffende God. Een God die even hard is als de mens. En zo'n God, die willen wij niet.

Dat is wellicht ook een van de problemen die veel jongeren met de kerk hebben. Zij voelen vaak wel degelijk een verlangen naar religiositeit en spiritualiteit. Maar wat is het beeld van God dat de kerk uitstraalt? Gek gezegd: de jeugd heeft recht op het beeld van het Evangelie, op een God, zoals Jezus hier van hem vertelt.

God is anders dan de mens, de Geheel Andere, vertelt Jezus met zijn vergelijking. En wie wil leven vanuit het perspectief van Jezus, dat is van Gods rijk op aarde, laat zich niet zomaar mee drijven met de stroom, de 'geldstroom' van de samenleving. Die zal vertellen dat het anders kan, zogenaamd vaststaande vanzelfsprekendheden doorprikken. Onze economie is bij voorbeeld in zijn beloningsverschillen op zijn minst doorgesloten.

Al toen ik – heel lang geleden – ergens directeur personeelszaken was – en arbeidsvoorwaarden in mijn portefeuille had -, verbaasde ik mij er over dat de salarissen aan de onderkant van de maatschappij zo laag waren, en aan de top zo hoog. En de verschillen tussen hoog en laag zijn sindsdien alleen maar groter geworden.

In Gods wereld gaat het om ieders bijdrage tot een wereld waarin het goed leven is. Voor de opbouw van zijn wereld zijn ze allemaal nodig: zowel de werkers van het eerste uur als die van het laatste; zowel de mensen met ervaring en scholing als de pas aangekomenen die nog veel moeten leren, maar wellicht ook frisse nieuwe ideeën aanleveren, zowel mensen met tijd als mensen met een druk gevuld leven. Hij heeft voorgangers nodig maar ook stille werkers, allemaal zijn ze nodig voor de opbouw van Gods wereld.

En als we het niet over God hebben, maar over de wereld: Alle mensen zijn gelijk. Maar de economie is gebaseerd op rivaliteit. En als we het hebben over slavernij, zouden we het dan niet hebben over slavernij van vandaag, de loonslaven in de wereld van nu, in plaats van die van het verleden. Beginnen we maar met daarover na te denken. En op ons kleine, hoogst persoonlijke niveau ten minste onze solidariteit laten merken met de mensen die zich in onze maatschappij, ondanks keihard werken, nauwelijks kunnen handhaven.

'Ben je jaloers omdat ik goed ben? In mijn wereld zullen de laatsten de eersten zijn.' Dat moeten onrustig makende woorden van Jezus zijn. Het zijn woorden die laten zien dat er nog een hoop te doen is in de wereld. Te doen: door ons.